

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๔๓/๒๕๕๔

เรื่องพิจารณาที่ ๓๓/๒๕๕๔

วันที่ ๒๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

เรื่อง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๕๓ วรรคสาม ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๕ ประกอบมาตรา ๒ มาตรา ๓ วรรคสอง และมาตรา ๔ หรือไม่

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นางสาวอรุณลักษณ์ อำนวยมงคลพร) ในคดีแพ่ง หมายเลขแดงที่ ๓๔๘/๒๕๕๑ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

นางสาวนางเยาว์ รามภักดี โจทก์ ยื่นฟ้องนางสาวอรุณลักษณ์ อำนวยมงคลพร เป็นจำเลย ต่อศาลชั้นต้น (ศาลจังหวัดสกลนคร) เรียกคืนค่าเช่าที่ชำระเกินจากจำเลย เนื่องจากสัญญาเช่าต้องสิ้นสุดลง เพราะเกิดอสังหาริมทรัพย์ที่โจทก์เช่า จำเลยยื่นคำให้การและฟ้องแย้งโจทก์เรียกค่าเสียหายจากการซ่อมแซมตึกแถวที่เกิดอสังหาริมทรัพย์ ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาให้จำเลยชำระเงินจำนวน ๑๕๖,๓๓๓ บาท พร้อมอัตรดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปีนับแต่วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๔๘ เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยชำระค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ และยกฟ้องแย้งของจำเลย จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษายืน จำเลยฎีกา คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา

ต่อมาโจทก์ยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งออกหมายตั้งเจ้าพนักงานบังคับคดี และเจ้าพนักงาน บังคับคดีได้ยึดที่ดินของจำเลยพร้อมสิ่งปลูกสร้างตามหมายบังคับคดีของศาลเพื่อดำเนินการ

ขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ให้แก่โจทก์ตามคำพิพากษา จำเลยยื่นคำร้องขอให้งดการบังคับคดีต่อศาลชั้นต้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๕๓ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องเนื่องจากกรณีตามคำร้องของจำเลยไม่เข้าหลักเกณฑ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๕๓ จำเลยอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้น ศาลชั้นต้นมีคำสั่งในวันเดียวกันว่า “คดีนี้ศาลมีคำสั่งแล้วว่า ตามคำร้องของจำเลยไม่เข้าหลักเกณฑ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๕๓ จึงให้ยกคำร้อง ซึ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๕๓ วรรคสาม บัญญัติว่า คำสั่งของศาลตามมาตรานี้ให้เป็นที่สุด จำเลยจึงไม่สิทธิอุทธรณ์คำสั่งได้อีก จึงมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ของจำเลย” จำเลยยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับอุทธรณ์ และได้แย้งว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๕๓ วรรคสาม ที่ศาลยกขึ้นตัดสิทธิในการอุทธรณ์ฎีกา ขัดต่อหลักนิติธรรมศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หลักสิทธิเสรีภาพ ความเสมอภาค และขัดต่อแนวพระราชดำริการไว้และการตีความกฎหมาย เนื่องจากศาลยุติธรรมมีสามชั้นศาล จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๕ ประกอบมาตรา ๒ มาตรา ๓ วรรคสอง และมาตรา ๔ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งส่งศาลอุทธรณ์ภาค ๓

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ เห็นว่า ศาลจะต้องใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๕๓ บังคับแก่คดีนี้ จึงเป็นกรณีมีข้อโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญและยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น จึงให้รอการวินิจฉัยคดีนี้ไว้ชั่วคราว และให้ส่งศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๕๓ วรรคสาม ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๕ ประกอบมาตรา ๒ มาตรา ๓ วรรคสอง และมาตรา ๔ หรือไม่

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ประเด็นตามคำร้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมาย บังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งพร้อมด้วยเหตุผลว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย ในระหว่างนั้น

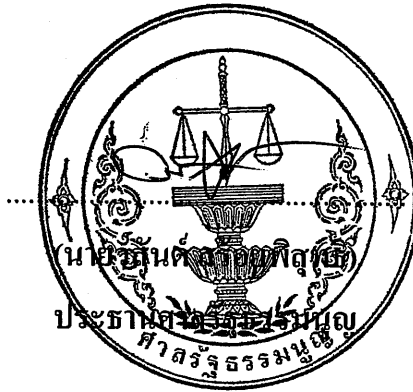
ให้ศาลดำเนินการพิจารณาต่อไปได้ แต่ให้รอการพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว จนกว่าจะมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ” และวรรคสอง บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่าคำโต้แย้งของคู่ความตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้”

พิจารณาแล้วเห็นว่า แม้ว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๕๓ วรรคสาม ซึ่งบัญญัติว่า “คำสั่งของศาลตามมาตรานี้ให้เป็นที่สุด” จะเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี ยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินี้ และศาลยุติธรรมได้ส่งคำโต้แย้งมาตามทางการเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ซึ่งเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง ก็ตาม แต่ตามประเด็นคำร้องที่จำเลยโต้แย้งว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๕๓ วรรคสาม เป็นบทบัญญัติที่ตัดสิทธิในการอุทธรณ์ฎีกา เนื่องจากศาลยุติธรรมมีสามชั้นศาล จึงเป็นการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๕ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญได้มีแนวคำวินิจฉัยไว้แล้วว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๕ เป็นเพียงบทบัญญัติในการจัดโครงสร้างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลยุติธรรมให้เป็นไปตามลำดับชั้นศาล คือ ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา ซึ่งหมายความว่า การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลยุติธรรมจะดำเนินการตามลำดับชั้นของศาล ยกเว้นในกรณีที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น มิได้หมายความว่าให้สิทธิแก่คู่ความที่จะดำเนินคดีในศาลยุติธรรมได้ครบทั้งสามชั้นศาลในทุกคดี ส่วนประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๕๓ วรรคสาม เป็นบทบัญญัติกำหนดรายละเอียดปลีกย่อยในการบังคับคดี เพื่อให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษาขอให้งดการบังคับคดีได้ ซึ่งในประเด็นข้อปลีกย่อยเช่นนี้ไม่มีเหตุอันควรที่จะให้สิทธิแก่คู่ความที่จะดำเนินคดีได้ครบทั้งสามชั้นศาลแต่อย่างใด การจำกัดสิทธิของบุคคลในการอุทธรณ์ฎีกากรณีนี้จึงมิได้ขัดแย้งต่อหลักนิติธรรมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง นอกจากนี้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๕๓ วรรคสาม ไม่ได้เป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวกับหลักการปกครองประเทศ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิเสรีภาพและความเสมอภาค จึงไม่มีกรณีที่จะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๕ ประกอบมาตรา ๒ มาตรา ๓ วรรคสอง และมาตรา ๔ คำโต้แย้งของจำเลยจึงไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง

- ๔ -

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(คำสั่งที่ ๔๓/๒๕๕๔)

[Signature]

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายจรูญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

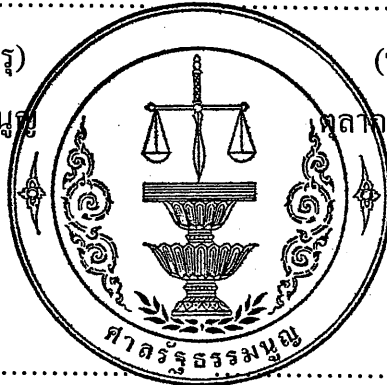
[Signature]

(นายเฉลิมพล เอกอุรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายชัช ชลวร)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายณรงค์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ